

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom
„Koroški Slovenec“,
Wien V., Margaretenplatz 7.

Rokopisi se naj pošiljajo na naslov:
Žinkovský Josip, Wien
V., Margaretenplatz 7.

List

za politiko, gospodarstvo
in prosveto

Izhaja vsako sredo.

Stane četrletno: K 200.—

Za Jugoslavijo

celoletno: 24 Din.

polletno: 12 „

četrletno: 6 „

Leto II.

Dunaj, 26. aprila 1922.

Št. 17.

K šolskemu vprašanju slovenske manjšine v Avstriji.

Pod tem naslovom pišejo „Viedeňské Listy“ v 14. številki z dne 7. t. m. o koroškem šolstvu nekako sledeče:

Slovenske šole v Avstrijski republiki so po plebiscitu nehale eksistirati. Slovenska manjšina, nasilno zatirana in preganjana, si je priborila v deželni zbor koroški dva poslanca, a nima niti ene slovenske šole. Dve privatni slovenski šoli je vlada takoj po plebiscitu zaprla. Prvi čin avstrijske (koroške) vlade po plebiscitu je bil verolomnost, ker je pred plebiscitom slavnostno proglasila, da hoče ščititi pravice slovenske manjšine. Kjer so bile pred leti slovenske šole, imajo Slovenci seveda pravico zahtevati, da se poučujejo njih otroci v materinskem jeziku. Leta 1861 so imeli koroški Slovenci 21 popolnoma slovenskih šol. Državni šolski zakon iz leta 1870 je na šolstvo na Koroškem zelo slabo vplival. Na okrožnico poslano vsem občinam so zastopniki Slovencev povoljno odgovorili, ker so pač mislili, da znanje nemškega jezika otrokom ne bo škodovalo. Ni pa bil glavni namen te okrožnice priučiti slovensko mladino nemščine, ampak jo germanizirati. —

Tako so nastale takozvane utrakvistične ali dvojezične šole. Utrakvistične šole ne bile bi slabe, ako bi se poučevalo v njih v narodnem duhu. V resnici pa se je slovenščina vedno bolj in bolj izpodrivala, saj je bila vlada tudi vedno pripravljena ponemčiti potom utrakvističnih šol cele slovenske pokrajine. Slovensko šolsko društvo je leta 1914 izdalo statistiko iz katere je razvidno, da je bilo na sedanjem slovenskem ozemlju Avstrijske republike: slovenskih šol nič, utrakvističnih 77 in nemških 22, med zadnjimi 2 meščanski.

V teh šolah se je poučevalo 12.000 slovenskih otrok in 1800 nemških. Število nemških otrok se je v nekaterih krajih po plebiscitu seveda zvišalo, ker so bili slovenski uradniki zamenjani z nemškimi. Na teh šolah je poučevalo v šolskem letu 1913—1914 skupno 250 učiteljev. Od teh je bilo za pouk slovenščine usposobljenih samo 58. — Slovenščino slabo ali pa samo koroško narečje je obvladalo 103

učiteljev, 85 pa sploh ni imelo o nji pojma in ti so poučevali slovenščino.

Po plebiscitu se je razmerje še veliko poslabšalo. Vsi slovenski učitelji, ki so med plebiscitom pokazali svoje slovansko mišljenje, so morali ozemlje zapustiti, ker jih vlada ni hotela sprejeti v službo. Ostali so samo še 4, vsi drugi so Nemci.

Kljub mirovni pogodbi in varstvu manjšin, v pred kratkem še popolnoma slovenskih krajih, seveda germanizacija na ta način hitro napreduje.

Končno pravi, da so se storili že vsi mogoči koraki pri dež. šol. svetu, zvezni vladi, Zvezi narodov itd. ali vlada ne kaže za nas niti toliko zanimanja, da bi odprla vsaj naši dve zasebni šoli v Št. Rupertu pri Velikovcu in Št. Jakobu v Rožu. Najbolj se pa seveda čudi temu, da vdira sodnik Poetsch na čelu sumljivih elementov v privatna stanovanja Slovencev in jih strahuje z grožnjami.

Monakovski manjšinski kongres.

V Monakovem v Nemčiji se je sestala pretekli teden podkomisija Zveze narodov (svoj sedež ima v Bruslju), ki proučava vprašanja evropskih manjšin. Predsednik te podkomisije je Anglež Dickinson, Nemčijo zastopa minister dr. Simons, Československo pa dr. Brabec. Naloga tega kongresa je, pripraviti vse potrebno za glavno konferenco, ki se bo vršila poletu v Pragi. ima torej samo informativen značaj. V to svrhu je podkomisija zaslišala razne navzoče zastopnike manjšin posameznih dežel, kakor zastopnika tirolskih Nemcev dr. Welpnerja, ki je povdarjal, da šolstvo na Tirolskem ne odgovarja ljudskim potrebam in da zahtevajo Tirolci svojo avtonomijo. Zastopnik Nemcev na Češkem, senator Meidinger, se je pritoževal nad ustavo češkoslovaške republike, ki je bila sprejeta brez privoljenja nemške manjšine.

Seveda imajo zastopniki posameznih manjšin samo posvetovalen glas; odločujejo pa delegati pri Zvezi narodov včlanjenih

držav ne za manjšine, ampak za države ugodno. Podkomisija je mnenja, da se bodo dala manjšinska vprašanja rešiti samo potem mednarodnega zakona. Tedaj pa zahtevamo, da se tudi nas pokliče h konferenci! Avstrijske manjšine iz posebnih razlogov niso poslale v Monakovo nobenega delegata. Pač pa je poslal čl. Národní výbor v Monakovo spomenico o češki in slovenski manjšini, ki opozarja Zvezo narodov na naše šolske razmere in nasilstva ter povdarja, da avstrijske oblasti podpisane pogodbe ne upoštevajo.

Zbirajte za tiskovni sklad!

POLITIČNI PREGLED

Genova.

Velikonočni prazniki so prinesli v Genovi veliko politično presenečenje, kar je celo sicer tako mrzle Angleže segrelo. Medtem ko so se antantni diplomati že veselili na uspeh konference in prorokovali pravi evropski mir, so Nemci in Rusi, uvidevajoč, da z genovsko konferenco ne bo nič, ker se ne začne delo tam, kjer bi edino rodilo sad, na tistem sklenili gospodarsko pogodbo, ki je spravila skoro vse diplomate iz pravega tira. S to pogodbo odpira Rusija Nemčiji svoje naravne zaklade surovin in žita. Nemčija pa bo dobavljala Rusiji industrijske izdelke. Razburjenje vsled te pogodbe traja že cel teden, da ne moremo zaznamovati niti enega pozitivnega uspeha. Velike države pravijo, da te pogodbe nikakor ne pripoznajo, čes da je v nasprotju z verzajsko mirovno pogodbo. Rusi in Nemci sicer izjavljajo, da temu ni tako ter priobčujejo tudi besedilo pogodbe. Toda zavezniki, pred vsem Francozi se upravičeno boje, da obstoja poleg objavljene nemško-ruske pogodbe še kaka druga, veliko bolj važna pogodba, ki pomeni zvezo vzhoda proti zapadu. 200 milijonov ljudi bi bilo združenih tako v močno zvezo in tej zvezi bi se skoro pridružile še druge države, pred vsem baltske in Poljska in govori se celo tudi o mali antanti. V tem primeru pa bi bila vojaška pre-

PODLISTEK

Rutarjev Jur.

Če me doma aj vježij pa kar Nabeluk vzemem, palic, vtorbo pa narjov nabašem, pa grem.

To anbart sm jo vždjav v Sele, ko pridem na ves, pa baram an žejk ist hier hell: Ja je djava obir je še cel. No! sm žijav naj pa bo Prišu sm pa lih k meši. Tak velak kup vovne je bu tam na ofrštoku, pa an mihn zvončej sm slišu plenkat. No, sm žijav vovn vidm, zvončej slišm, ovc pa čir kni. Pole je še le ana žejka poveva da na den sv. Neže pavri vovno prnesejo h ofru, zvončej pa vturnu poje. Ko je meša minuva sm pa za cblajs prej vn šov, da sm ldi pogruntav.

Mein liabr Herr Redakter: punce čudn lepe napravlane po novej modl.

Te stare žejke čudn svete po te starej modl. Temvad fantje pazgaretine v ustah, za

klobukam pa gamsport. Te star možej pa fajfe, kakor povsodi.

Na šlije je fajmoštr tud prišu ven fein, velak, štehfrihur zvate špigle bolj künstlermässig.

Šribar sej te sukav tam okule, al te je pa tak suh, da vsak den komašne nosi, čeb se kosti z sule da se vkomašnah vjemej. Anbart ga je te mrzl veter v Jugoslavij popihav, pole pa zad kni mogu, ker legitimacije ni imel. Črez an cajt je še le prišu an močn juh da ga je vrgu spet v Sele, je pa lih na Mažejov hiš prletu. Mažej je za čev gvant skrivat ker je žijav da so folksberovci prhrušal, pole sta se še le spoznava. Meni je pa dolg čas tak bu, ker najrajš po nemšk marjem sm pa djav šribarju goten Tag Herr Gemeindesaprament, mein Name Juri Rutar. Prmojmuhat te je pa tako kozlarijo začev marvat, da ga knism zastopu, al je biv pijan, bol pa bovn.

Za piti pa vceleh Selah nikaj drugja ko pa voda, jaz je pa ne morem, ko sm vidu da s jo anbart krave pille.

Smuk po kvancu zad v Borovlje. Hej tam pa v en Gasthaus. Kelnarca je ko tak prskaklava k meni, jas sm pa djav ein fiertel Wein.

Kelnarca: Homa kein.

Jas: Ein Liter Bier.

Kelnarca: Is auch nich hier.

Jas: Ja kapa pol dobin.

Kelnarca: Ein Tee mit caherlin.

Ti prmajmuhov da me je kaka graba zajezuva, da sm Dravo pregazu. Überführar je pa vpiv za menoj hej! čaj saj te prepelam da boš suh jas sm pa djav piš me v uh. Tam gor na hribu sm pa dov sedu pa ribu.

Preljuba oroška
in leta otroška
na stare dni
pa vodo pi.
Ne zabim nikol
teh bridkih ur,
hochachtungsfoll
Rutarjev Jur.

moč vzhoda velikanska in vsa stavba verzajskega miru bi se mogla zrušiti. Ravno tega se Francozi najbolj boje in zato grozijo z odhodom. Pod temi okolnostmi se ni čuditi ako se bo konferenca nekega lepega dne razletela.

Avstrija. V Genovi se je sestavila posebna podkomisija za avstrijske zadeve, ki proučava sedaj gospodarski položaj naše države. Gre se za kredite in odložitev plačil za 20 let, ker se bodo druge države šele na podlagi tega spustile v pogajanja za nove kredite. Dr. Gürtler se močno trudi, da bi dobil v Ameriki ali na Holandskem kak nov kredit ali da bi ga vsaj Čehi zvišali na 1000 milijonov Kč in Italijani na 100 milijonov lir. Italija gre avstrijskim delegatom povsod zelo na roko.

Mala antanta je za Čičerinov predlog o razorožitvi pod pogojem, da sme v slučaju nezpolnjevanja podpisane mirovne pogodbe od strani katerekoli države in povratka Habsburžanov seči po orožju. Ostale države se morajo s pogodbo zavezati, da bodo z orožjem odbile vsak napad na katero od pogodbenih držav. Med zastopniki vlada popoln sporazum in je zastopana v vseh komisijah.

Češka. Češki Nemci so se obrnili s posebno spomenico na zastopnike raznih držav na genovski konferenci. V tej spomenici se pritožujejo nad tem, da nimajo tistih pravic kakor Čehi. Med drugimi omenjajo v spomenici tudi, da češka država za nemško univerzo ne skrbi tako, kakor za češko. Če pridejo Nemci s takimi pritožbami pred državnike vseh držav, kaj bi neki rekli ti državniki Nemcem, če bi se pritožili tudi mi koroški Slovenci, da nam Nemci niti ljudskih šol ne dajo. Nemci hočejo biti kot manjšina enakopravni; ta zahteva je upravičena. Toda kjer so sami v večini, tam pobijajo manjšine ne le kulturno, temveč tudi dejansko.

DNEVNE VESTI IN DOPISI

Slovensko katoliško izobraževalno društvo za štebenjsko faro ima v nedeljo 30. aprila 1922 ob 3. uri popoldne v Maloščah svoj redni letni občni zbor. Prijatelji društva s svojimi družinami so vljudno vabljeni. **Načelstvo.**

Sele. Igra „Naša kri“ je na velikonočni pondeljek privabila mnogo gledalcev in je vsem zelo ugajala. Vsa čast igralcem, da so to težko igro uprizorili na priprostem odru tako gladko in naravno! Igra se ponovi 30. aprila po maši.

Pliberk. (Kulturni škandal.) Naše izobraževalno društvo je nameravalo prirediti na Velikonočni ponedeljek veselico z Medvedovo igro „Posestrinci“ in Finžgarjevo „Vse naše“. Čisti dobiček prireditve je bil namenjen dobrodelnosti. Okrajno glavarstvo v Velikovcu pa nam je pod vplivom „Heimatdiensta“ veselico prepovedalo „z oziri na red in mir“. Kaj tacega zamore odrediti pač le velikovski okr. glavar in njega konsortes. Nikoli še nismo ogrožali pliberški Slovenci miru in smo raje vsa zbadanja nasprotnikov požrli kot pa da bi prišlo do spopada. Mi nismo taki kot gotovi „heimatreilarji“, pri katerih je pretep na dnevnem redu. Izobraževati in vzgajati se hočemo potom naših društev, ker nam naše šole ne morejo nuditi izobrazbe in vzgoje. In tudi tega nam okr. glavarstvo ne dovolji. Idijote nas hočejo imeti, s katerimi bi potem razpolagali kakor bi hoteli, da bi bili, kakor so nas rabili med vojno za „kanonenfutter“ zdaj njih heimatreilarski „Stimmvieh“. Da ima naše društvo najplemenitejše namene, priča je to, da smo se cel postni čas pripravljali na veselico, katere čisti dobiček bi posvetili dobrodelnosti. A okr. glavarstvo tudi nima vica za reveže, sicer nam naše prireditve ne bi moglo prepovedati. Cilj teh gospodov, oziroma gospodov, pod katerih uplivom je okr. glavarstvo, je zatreti v nas vse, kar je slovenskega. Se li zavdajo, da podirajo s tem tudi vse, kar je lepega, plemenitega, kar je božjega. Naše društvo je eno najmočnejših društev ne samo slovenskih ampak na Koroškem sploh. Vedeli so, da nam prireditve ne bi mogli razbiti, zato so jo prepovedali. Če bije širom sveta še kako ple-

menito srce, če še ni zatrt vsaki čut za pravičnost, če evropejska kultura še ni čisto propadla, zganite se vsi tej vnebovpijoči krivici, ki se nam godi. Kar se godi pri nas, je kulturni škandal, ki omadežuje celo Evropo.

Pliberk. (Uboga justicija.) Že večkrat ste imeli priliko slišati, da se je pliberška sodnija spremenila v politično agitacijsko pisarno. Pri vsaki obravnavi se razpravlja o „iredenti“, po načelih „Heimatdiensta“ se sodi in obsoja. Ker pa ji na tem polju primanjkuje dela, je pliberški sodnik v svojih uradnih prostorih med uradnimi urami otvoril „posredovalnico v zamenjavo posestev“. Ker je prišel do spoznanja, da naših zavednih Slovencev ne bo spreobrnil ne z grožnjami, ne s kaznimi, ampak, da s tem rodi v njih še večji odpor, jih kliče potom svojega sluga, katerega seveda tudi mi plačujemo, k sebi in jim prigovarja, naj zamenjajo svoja posestva z libeliškimi nemčurji, ker bi ti sicer zdaj prišli pod Jugoslavijo. Libeliče bodo po določitvi meje menda pripadle Jugoslaviji. Ker pa naši kmetje hočejo ostati zvesti ne samo svojim materam ampak tudi svoji rodni grudi, jim g. sodnik zopet grozi, da se bo proti Slovincem začelo še veliko ostreji postopati! Pripomnimo, da se vse to dogaja v uradnih prostorih med uradnimi urama. Uboga justicija, kako te teptajo!

Dob. Agitatorji bivšega „Bauernbunda“ so začeli zadnji čas z neko mrzlično naglico napravljati shode. Na cvetno nedeljo so imeli na dveh krajih shode, v Replah in v naši vasi. Drznili so se priti v našo zavedno slovensko vas, ki je že tolikrat jasno pokazala, da noče imeti stika z to brezversko stranko in so skušali z lepimi besedami in obljubami pridobiti ljudi za svoj „Landbund“. Toda to pot so imeli smolo. Kdo neki bo še verjel ljudem te vrste, kakor so gospodje Paulitsch, Messner in Durchslag, vsi trije sinovi slovenskih mamic, sedaj pa v službi stranke, ki besno sovraži vse kar je slovenskega. Radovednost je gnala vaščane, da so se udeležili shoda v precejšnjem številu; večinoma so bili moški, le par je bilo žensk in te, čeprav v manjšini, so pokazale, da imajo več korajže kakor moški. Gosp. Paulitsch je slikal v svojem govoru položaj naše države in povdarjal, da jo je le soc. demokracija privedla do tega stanja. Priporočal je združitev vseh kmetov in kmetskih delavcev v „Landbundu“. Povedal je končno, da bo stranka delala na to, da se slovenskim duhovnikom ne bo treba pečati z politiko, ker je ta zanje preumazana in se ne strinja s Kristusovimi besedami: „Ljubi svojega bližnjega — on je rekel svojega sovražnika — kakor samega sebe. Bivši „bauernbundlerji“ imajo seveda posebne pojme o ljubezni do bližnjega. To so pokazali v Škocijanu in Grebinju. Nadalje je milostno dovolil, da ostanejo šole take, kakor so bile do sedaj, ker menda popolnoma odgovarjajo namenu (germanizaciji). Drugi govornik je bil učitelj Messner iz Vogerč. Tudi on je zagovarjal sedanje utrakvistične šole, češ da se slovenskim otrokom ni treba slovensko učiti ker to že itak znajo. (To morajo biti nemški otroci grozni butlni, da jim je treba toliko ur na teden in toliko let utepavati nemščino v glavo. Op. ured.) Trdil je tudi, da imajo o šolah odločevati samo učitelji, češ, čevlje naj sodi le kopitar. Gosp. Durchslag je govoril nemško. Udrihal je po soc. dem. in enkrat mu je celo ušlo: „Der Geistliche soll in der Kirche bleiben“, nekdo pa se je zadaj oglasil: „Und der Lehrer in der Schule.“ Spodtkal se je tudi nad tem, ker sta baje naša poslanca kriva, da imamo rdečega deželnega glavarja. Kmetje jim niso ostali dolžni odgovorov, posebno ženske so jih spravile v zadrego. Odšli so v bridkem spoznanju, da niso nič dosegli.

Št. Rupert pri Velikovcu. Dragi „Koroški Slovenec“! Gotovo imaš tudi za skešanega nemčurja malo prostora v svojih predalih, da bi Ti malo razložil, kako nam nemčurjem gre. Mene pač strašno griva, da nisem poslušal glas svoje matere. Mastne obljube so me potegnile v nemčursko štreto, iz katere nisem več našel izhoda. Pribita pa je resnica, da so nas nemčurji ogoljufali in gorje vsakemu, kdor jim je verjel. Pred plebiscitom so vpili Koroško, Koroščem, sedaj nas pa podpihujejo, da bi pobijali in ubijali. **Dne 12./III.** St. Rupert pri Velikovcu.

rali, da smo morali iti v Grebinjski Klošter. Nisem rad šel pretepat, pač pa sem rad šel pit, ker je zastoj teklo. Kakor veste, smo drugi dan šturmalili na Narodno šolo v Št. Rupertu. Dne 9./IV. pa so Bauernbundlerji napravili „Versammlung“ pri Jogru v Št. Rupertu. Reklo se ji je „Bauernversammlung“; bili so pa navzoči vsi uradniki iz Velikovca. Bil sem prav vesel, da sem šel; šlo se je za Narodno šolo, za nadučitelja, dr. Petka in šolske sestre. Bati se je bilo, da bodo znoreli general Glančnik, Pirker, Šistl in župan Kandut. Sklenili so, s silo zatreti šolo, izgnati sestre, učitelja Kuperja in dr. Petka. Prišlo je do glasovanja. Kdor je bil zato, je moral roko vzdigniti. Roke jaz sicer nisem dvignil, pač pa nogo in odšel, ker sem se bal, da bi moral prvi vreči kamen na kakega čuša, ko sem pa sam čuš kakor vsi mi nemčurji. Glančnik se prav resno trudi, da bi ugonobil narodno šolo. Čudno je le, da so sklenili prej dr. Petka odstraniti; potem bi napravili bolnišnico v šoli brez zdravnika. Bolnišnica brez zdravnika, pa šole brez materega učnega jezika, to pa res samo Glančnik more potuhitati. Pepo Wernik pa zida železnico čez Narodno šolo. Se mu pa tudi pozna, da ima cel kolodvor v glavi.

Radiše. Zopet se moremo oglasiti iz visokih Radiš, da boste vsaj vedeli, kako se nam godi. Naše županstvo pač pridno deli podpore takšnim občanom, ki lahko sami delajo in si služijo kruh; tudi vžitkarjem, ki imajo hrano pri mizi, se daje veliko več kakor ubogim, ki nimajo nič. Ubogim se podpora odvzema, drugi pa z moko krmijo svinje. Podpore so deležni seveda samo Slovenci nemškega mišljenja; mi pa ne dobimo nič ali pa vsaj toliko, da pri tem ne moremo živeti in ne umreti.

Otok ob Jezeru. Dragi „Koroški Slovenec“! Še nikdar nisi dobil od našega kraja kako poročilo, da gotovo misliš, da pri nas ni več Slovencev ali pa da smo postali popolnoma mlačni. Še nas je precej in kar nas je še, smo trdni kakor skala. Da pa od nas nič ne izveš, je vzrok ta, ker živimo z našimi narodnimi nasprotniki še precej mirno življenje. Ali nekaj pa je le, kar nas razburja in ti moramo naznaniti. Pri nas je naročenih par oseb na „Bogoljub“, ki pa prav neredno prihaja; ima že gotovo kdo interes na tem, da ga zadržuje. Imeli pa smo še nekaj števil „Bogoljuba“ od januarja, ki smo jih položili na stranski oltar naše cerkve, da ga berejo tudi drugi. Na vsako številko smo zapisali: „Preberi in nazaj prinesi, da ga prebere tudi drugi!“, ker je ta list dandanes potreben. To je naša navada ter smo delali vedno tako. Zdaj pa čujte in strmite! Radi tega je bil pozvan mežnar v soboto dne 8. t. m. h. okrajnemu glavarstvu, da se opraviči. Pri glavarstvu je mežnar izvedel, da se je nahajala med temi številkami tudi ena (ali je resnica ali ne, ne vemo) iz leta 1920, v kateri je baje zapisano nekaj o plebiscitu. Čudno je vendar, da so se ustrašili Nemci celo Bogoljuba, ko so med vojno vendar vedno povdarjali, da se boje samo Boga in nobenega drugega. Ker okrajni glavar na izjavo mežnarja ni mogel kaj ukreniti, je baje poslal celo zadevo škofu, da on razsodi. Mogoče je, da nam škof na podlagi tega prepove polaganje „Bogoljuba“ na oltar. Če se to zgodi, zahtevamo, da izgine raz oltarja tudi nemški nabožni list „Bonifacij“! Pa drugič še kaj.

Žvabek. Tudi nam leži nekaj na srcu, da ti moramo poročati o naši pošti, ker je tako natančna; ako priroma kako nemško pismo ali pa kakšna žaljiva dopisnica, ki je pisana v nemškem jeziku, tedaj pride jako hitro. Tako je dobila neka tukajšna žena žaljivo razglednico, ki je bila oddana na 27./III., dobila jo je pa že na 28. t. m. Hodila je torej samo en dan. Ako je pa kaj nujnega ali če poprašamo za vašim listom, je pa odgovor, ga ni ali štrajka uprava, ker nima kruha. To ni dela za sporazum, ampak za medsebojni spor. Ne očitamo to našemu poštnemu uradu ali poštni sluga dobro ve, kaj in kako, zato se tako ponaša in temu krohota.

Vovbre. Naš general Zepej Glančnik napoveduje ofenzivo proti čušom. Nedavno je šel gospod general Zepej mimo pd. Coklerja na Olšenici. Zagledavši pred hišo Škofa Sebastijana,

mu reče: „Le počakajte čuši, boste videli, kaj še pride!“ Škof nič hudega sluteč, si misli sam pri sebi: Ah, kaj more priti, draginja bode še večja, potem pa itak konec. O kakšnji ofenzivi še sanjal ni. Pa no šmenta, generalov izrek ni bil zastoj. V noči od 10. na 11. aprila t. l. je oddelek „Orgešbande“ s kamenjem bombardiral Coklerjevo kajžo ter povzročili na strehi mnogo škode. Orgešbanda ni samo pri metanju kamenja junaška, ampak zna razdirati tudi vodovod. V noči 2. aprila so „orgešovci“ tukajšnega oddelka posestniku Povšnar Janezu, pd. Likebu v Št. Štefanu razdejali vodni rezervar ter vodovodne cevi zamašili s prejo. S kamenjem so Povšnarja preteklo zimo „orgešovci“ večkrat napadli ter pri hiši razbili okna. Priporočali bi gospodu generalu Glančniku, da bi njegov generalni štab izdal uradno poročilo o delovanju in bombardiranju orgešband, kakor je to izdajal glavni stan bivše avstrijske vojske, ali pa naj si vsa junaška dela orgešov zabeleži ter jih pri seji dež. zbora prebere, kjer bo žel gotovo pohvalo.

Popravek. Z ozirom na § 19. tisk. zakona z dne 17. dec. l. 1862, drž. zak. št. 6 iz l. 1863, se prosi, da se objavi v najpreje ali takoj po tej izhajajoči številki „Koroškega Slovenca“ naslednji popravek k članku, ki je izšel pod naslovom „Zgornja Vesca“ v št. 37 iz leta 1921 „Koroškega Slovenca“ o zadržanju orožnika postaje Kotmaravas, in sicer se ima popravek vstaviti ravno tako, kakor se je vstavil članek sam, to je, uvrstiti se ima na istem mestu in z istim tiskom: „Ni res, da bi bil rekel orožnik orožniške postaje Kotmaravas k dvanaestletnemu dekletu v Zgornji Vesici: „Wenn Sie bei die Tschuschen bleiben, werden Sie halt eine Tschuschin werden.“ (Če bote pri čuših ostali, boste pa čušla postali.) Res pa je, da se ni izjavil orožnik, in sicer vodja patrole Karol Telsnig, proti dekletu Heleni Taupe, niti na ta, niti na podoben način, temuč da je vprašal glasom lastne izjave Helene Taupe amenovano le, kje da je doma in o njenih rodbinskih razmerah.“ Koroška deželna vlada v Celovcu, dne 12. aprila 1922, št. 71/Präs.

Št. Vid v Podjuni. (Nesreča.) Pri velikonočnem streljanju s topiči se je vsled neprevidnosti ponesrečil Makov Gabrijel na Veselah. Odtrgalo mu je 3 prste leve roke. Kakor slišimo, so se pripetile slične nesreče tudi v Škocjanu in Galiciji. Ali je tega treba? Država ima sicer od streljanja vsled monopola na smodnik velik dohodek, zgubi pa radi nesreč veliko delavnih moči. Fantom bi priporočali, če že morajo streljati, več previdnosti!

Borovlje. V Borovljah in v vsej okolici znani „heimattreu“ pretepači, stoje skesano na hodniku tukajšnje sodnije. Pride sam gosp. sodnik, jih hudo pogleda, ter jih pozdravi: „Die berühmten Ferlacher Messerhelden“. — No, no, nas Slovence veseli, da daje merodajna gospoda svojim pristašem imena, katere v resnici zaslužijo.

Blato. Izvanredno obletnico obhaja slovensko lovsko društvo Blato dne 4. maja t. l. Minulo bo namreč ravno eno leto, ali 365 dni, odkar je vložilo priziv na ministerstvo na Dunaju, radi nepostavne oddaje tukajšnega občinskega lova. Ker pa še do danes ni nobene rešitve, namerava l. društvo ta dan obhajati na poseben način. Da pa ne bo nadlegovalo z prijavo shoda naše oblasti in tudi ne bo razburilo „heimattreu“ Korošce, se vrši slavnost po š Kiebitz, halt's Maul — a pardon — Slovenc, halt's Maul. Ne bo torej nobenega slovenskega govora, še manj seveda slovenskega govornika. Nastopijo le vsi naši ljubi pevci in pevke, ki so obhodili v tem času odkar lazi priziv na Dunaj, Italijo, Grčijo, ja še celo Afriko. „Heimattreu“ divjačina — lisice, srne, zajci in jazbeci — bo skakala urnih nog, po slavnostnem prostoru in svarila lovce pred avstr. uradno „počasnostjo“. Vse kar leze, hodi, skače in leta se udeleži obletnice, edino tisti „kroti“, ki je regala včasih v Ptuj in se oglasila po plebiscitu v Celovcu je vstop na slavnost prepovedan, ker krote so dvoživke in ne spadajo po naših postavah k lovu.

Doberlavas. Dragi čitatelji „Koroškega Slovenca“! Vzemite še enkrat 13. šte. našega lista v roke in pazljivo prečitajte pismo iz Maribora! Dopisnik omenja, kako veselje občutijo begunci, ko čitajo naš list in dopise iz naših

krajev. Zato pošiljajte dopise o veselih in žalostnih dogodkih iz vseh krajev Koroške (pa ne osebne napade. Op. ured.). Razumljivo je hrepenenje beguncev po vesteh iz domovine, ker je domovina pač le mili, mili kraj.

Bače. Dragi „Koroški Slovenec“! Od vseh strani nam prinašate razne novice, ki nas zelo zanimajo. Zapuščene bi se čutili, ako bi Ti ne prihajal k nam. Tudi mi bi Ti radi večkrat kaj poročali ali žal Ti do sedaj nimamo kaj posebnega. Naj zadostujejo za danes Tebi in vsem Tvojim naročnikom naši najsrčnejši pozdravi od vesele družbe v Bačah.

Bilčovs. V 14. številki „Koroške Domovine“ se je oglašil neki tukajšnji dopisnik, ki, kakor se vidi, se ima za zelo nezmoživega. Toda tokrat si se pa dragi moj, le malo zmotil, kajti ko zagovarjaš Pežlno praviš, da sicer res rad čika, a da bi dopisniku omenjenega članka v „Kor. Slov.“ bolj pristojal cucelj. Če bi ti naš visokorodni dopisnik „K. D.“ vedel, kdo je omenjeni članek v „Koroškega Slov.“ pisal, bi bilo želeti, da bi o njem dostojnejše govoril. Da bi mi imeli na Pežlno piko? Čemu? Saj je raje hodil z strganimi črevlji, kot da bi se dal vam za judežev groše ali podplate podkupit. Danes bi ga pa vendar radi vjeli. Toda on je pametnejši od vas. Kar se pa tiče ljudi, ki nimajo kajže ne drugega, naj pa dopisnik le Boga hvali, da ima svoj dom. Toda časi se spreminjajo in kdo vidi v bodočnost? Končno še enkrat omenjamo, da si se pri dopisniku precej zmočil.

Popravek. Z ozirom na § 19. tisk. zakona z dne 17. dec. l. 1862, drž. zak. št. 6 iz l. 1863, se prosi, da se objavi v najpreje ali takoj po tej izhajajoči številki „Koroškega Slovenca“ naslednji popravek k članku, ki je izšel pod naslovom „Sveče“ v št. 7 iz leta 1922 „Koroškega Slovenca“ o zadržanju orožnika pri veselici požarne brambe v Svečah, in sicer se ima popravek vstaviti ravno tako, kakor se je vstavil članek sam, to je uvrstiti se ima na istem mestu in z istim tiskom: „Ni res, da bi bil slovenski fant zahteval od godbe, da naj zaigra slovensko polko. Res pa je, da je zahteval fant in sicer posestnikov sin Franz Muden, da se zaigra pesem „Slava Slovencem“. Neresničen je naslednji popis nastopanja rajonskega nadzornika Klingerja: „Da igrajo godci slovensko, je zapazil orožnik stražmojster po imenu Klinger iz Bistrice, ki je bil tudi tam navzoč v civilu. Skočil je ošabno pred godce, ter jim prepovedal igrati slovensko.“ Res pa je, da je bil rajonski nadzornik Karol Klinger v drugi sobi gostilne kakor v oni, kjer je bila veselica ter je godba igrala. Nadalje je res, da so godci sami odklonili igranje zahtevane pesmi z namenom, da preprečijo prepir, ter da se je iz tega povoda pričel prepir. Ni res, da bi bil rajonski nadzornik Klinger na vprašanje slovenskega fanta, zakaj da prepove igranje omenjene pesmi, ošabno odgovoril „das verbieth ich“. Res pa je, da rajonski nadzornik Klinger tega ni rekel, ter da je le podpiral godce, ki so odklonili igranje omenjene pesmi z namenom, da preprečijo prepire. Neresnična je nadalje trditev, da bi bil rajonski nadzornik Klinger nemške goste podpihoval, v stavku „Na to se je začelo med Slovenci razburjenje in tudi nemčurji, katere je s tem orožnik podpihoval, so jeli razgrajati“. Res pa je, da se je rajonski nadzornik trudil, goste pomiriti, in da se ima posebno njegovemu posredovanju pripisovati, da se je končno splošno razburjenje poglelo.“ Koroška deželna vlada v Celovcu, dne 12. aprila l. 1922, št. 1916/Präs.

Št. Janž v Rožu. Le malo kedaj je opaziti kak dopis iz Št. Janža v „Koroškem Slovencu“. Človek bi mislil, da tam doli vse spi, da ni življenja ne med fanti, ne med dekleti. Toda kdor tako sodi, se moti. Slučajno sem pred kratkim zašel v Rož in tudi v Št. Janž. Bilo je nedeljo popoldne, ko jo primaham do lepe šentjanske cerkvice, na kateri se še vidijo sledovi divjanja koroških Turkov. Bil je ravno blagoslov. Ko je bila molitev končana, je prišlo precej fantov iz cerkve. Takoj je bilo opaziti iz njih pogovorov, da so vsi vrle slovenske korenine. Ravno so se opravljali na sestanek izobr. društva. Precej se jih je zbralo v društveni sobi, fantov in deklet, mož in žena. Celo tamburaši so se zbudili, kako veselo jih je bilo poslušati. Je pač res, kjer se z vnemo prime za delo in so fantje vztrajni, pač vse gre. Lahko

je Št. Janž vsem Rožanom za vzgled majmo jih! Vam, fantje in dekleta št. pa kličem le tako vrlo naprej! Če bomo tan, nevstrašeni in marljivi, kdo nas bo zmagal? Pozdravljeni! Gorjanc.

Doberlavas. Koroška Domovina“ laže prav debelo, ko pravi, da je bil za zborovanje pol. in gosp. društva za Slovence na Koroškem dne 12./III. t. l. v Doberlavasi, kjer so poročali gosp. Poljanec in kjer so se izkazali zopet naši pretepači z bikovci in koli, napovedan in sklican samo shod čebelarjev. Čebelarji so zborovali že v nedeljo 5./III., kjer so si izbrali nov odbor, ki je pa bil tistega časa, kadar misli „K. D.“, da je bilo še le zborovanje, že naznanjen pri okr. glav. v Velikovcu. Slovenska podružnica čebelarskega društva ima med svojimi člani prav napredne in navdušene čebelarje. Vidi se, da so Slovenci pač vendar še bolj napredni, kakor naši nasprotniki svojo nasilno kulturo z bikovci in šnopsom.

Železna Kapla. Umrli je na vodenici znani gostilničar in mesar v Železni Kapli, Anton Weitzer.

Sele. Dne 19. aprila smo pokopali Heleno Pegrin, najemnico Malovodnikove kmetije, prično in skrbno gospodinjjo. Zapuščča 4 nedorasle hčerkice sirote, ki so zgubile očeta l. 1918. Naj počiva v miru!

Grebini. (Smrt.) Na Veliki četrtek smo spremili rajnega očeta Tomaža Hanzerja, pd. Grünbauerja v Homcu k večnemu počitku. Rajni oče je bil jako priden in marljiv gospodar, dolgoleten cerkveni ključar in velik dobrotnik grebinijske cerkve. Bil je trdnega slovnarodnega značaja, pravičen pa tudi proti Nemcem. Da je bil spoštovan v vsakem oziru, je dokaz veličasten pogreb, ki smo se ga od blizu in daleč v mnogobrojnem številu udeležili. Nemalo je nas pa vžalilo, da gosp. župnik v Grebinju ni mogel ali hotel počakati s sv. mašo in tudi ni prišel, kakor običajno, niti tistih par korakov do križa nasproti, kar bi se vsekakor spodobilo staremu cerkvenemu ključarju. Pri odpremu grobu je govoril gosp. župnik nemški nekaj besedi, ki jih je razumel malokdo. Menda še očenaša ne zna slovensko moliti? Res žalostno je tudi za bolnika, ki leži na smrtni postelji in ve, da se mu bliža konec življenja, pa mora poslati po spovednika v sosedno faro, ker domačega, Nemca, ne razume. Da v slov. fari gosp. župnik še očenaša ne zna slov. moliti, to je pa vendar že neznosno! Rajnemu očetu Grünbauerju pa daj Bog večni mir in pokoj!

Doberlavas. (Smrt.) Kar naenkrat po kratki in mučni bolezni dne 13./IV. je pobrala smrt iz naših vrst najbolj vzglednega, krščanskega in narodno zavednega moža, Šimena Vrelih, pd. Pogača v Kokju. Bil je vzoren oče svoji družini, dober gospodar in vedno v vrstah bojevnikov in boriteljev za naše pravice. Kako je bil priljubljen, je pokazala ogromna množica žalujočih, ki mu je izkazala zadnjo čast. Pevski zbor se je z žalostinko na grobu poslovil od njega. Milostljivi gospod proš so nam postavili rajnega v ganljivih besedah v vzgled, kot krščanskega moža, dobrega gospodarja, očeta in ljubeznivega prijatelja. Bridka izguba za ženo in dvoje otrok, še mladoletnih, katerim izražamo naše sožalje, bridka izguba pa tudi za nas. Bog naj mu povrne tam nad zvezdami. N. p. v. m.

Gospa Sveta. (Slovo.) Dne 30. marca so se preselili od tukaj k svojmu sinu v Sveče v R. stariši preč. g. Viktorja Ruprehta, župnika v Svečah. Oče g. Ruprehta, ki so bili zelo mirni in z vsakim prijazni, so zvesto in natančno opravljali nelahko službo mežnarja. Cerkev bo pa tudi mater Lucijo težko pogrešala, ker je zelo skrbela za kinč in olepšavo cerkve. Mi jih ohranimo v najboljšem spominu in jim želimo, da bi jih Bog še dolgo let ohranil zdrave in čvrste. — Preselil se je tudi koncem januarja tukajšnji organist g. Pavel Karner in sicer v Štrassburg. Bil je izvrsten pevovodja. Ker je bil Slovenec, so ga Nemci (?) začeli sovražiti in mu tako onemogočili obstanek. Tako je prišla sedaj cela cerkvena uprava v nemške roke in to v Gospi Sveti, kamor so ravno Slovenci najraje romali. Nemeč je sedaj župnik, mežnar in organist. Saj bivajo pri nas samo Nemci, kaj ne?

Od vseh strani prihajajo novice, sa-
naše okolice se ne oglasi nihče. Seveda
novic, dragi prijatelji, vam nimamo pri-
nesti, kakor naprimer Grebinj, Encelna vas itd.
Živimo še dosti v miru z našimi nasprotniki.
Če nas pa kateri malo poštenka in zaničuje, se
mi malo zmenimo, saj smo tega že navajeni.
Pa oni mislijo, ko smo tako tiho, da smo že
vsi zaspali in postali njih mnenja in duha. Pa
nismo ne, še smo vsi po koncu in imamo rav-
no tako naš pravi slovenski ponos, kakor oni
posili nemški. Zato pa svetujemo tistim plebe-
taricam, da ne kričijo več nad slovenskimi že-
nicami na poti iz cerkve, saj jih ne boste spre-
menile.

ČEBELARSKI VESTNIK

Poziv!

Prosimo, g. urednik, da bi nam nakazali
majhen prostorček v „Kor. Slovencu“, da bi
mi Slovenci-čebelarji se malo porazgovorili.
Po zimi smo ugibali in kovali načrte, sedaj pa
hočemo jih izpeljati. Slovenski čebelarji na Ko-
roškem, stopimo skupaj in obnovimo naše
osrednje, centralo „Slovensko čebelarstvo dru-
štvo za Koroško“. V združenju je moč, čebe-
lice nam dajo najlepši vzgled. Podružnice naj
stopijo v stik med seboj in naj si zberejo svojo
vrhovno matico, da ne bomo zaostali, ampak
na tem izdatnem polju gospodarstva napredo-
vali. (Dopisi za čebelarški vestnik naj se po-
šaljajo na naslov: Jakob Mošic, Doberlavas,
Koroško.)

RAZNE VESTI

Sestri-dvojčki. Pred kratkem sta umrli
v 44 letu starosti v Čikagu sestri Josipina in
Roza Blažek, rojeni na Češkem, ki sta bili si-
cer v boku zraščeni skupaj, a drugače pred-
stavljali dve osebi. Zgodilo se je, da je poro-
dila Roza sina Franceta, ki je sedaj 11 let star.
Učenjaki v Čikagu so sprožili sedaj vprašanje,
ali naj se v resnici smatra samo Roza kot mati
Franceta ali tudi Josipina. Znameniti zdravnik
Briggs je izjavil, da je celoten organizem obeh
dvojčkov samo eden. Čeprav je otroka ne-
dvomno rodila Roza, vendar pa je na porodu
udeležena tudi Josipina. Znano je, da ga je v
začetku dojila tudi ona. Dvojčki sta imenovali
otroka „naš mali“ in sta imeli obe do njega
materino ljubezen. Dejstvo, da je mogla poleg
Roze tudi Josipina rediti otroka po porodu, do-
kazuje tesno skupnost obeh zraslih sestra.
Dvojčki sta zapustili namreč 225.000 dolarjev,
ki prapadejo, ako si bo sodnija prisvojila mne-
nje omenjenega zdravnika, sinu ali pa dobi od
tega polovico oče.

Elektrizirano mesto in električni poljubi.
V mestu Tanani na polotoku Alaski so videli,
kakor poročajo ameriški listi, te dni čuden in
nenavaden atmosferski pojav, nekako silno
močno auro borealis. Zrak je bil popolnoma
miren, suh in prepojen ves z elektriko. Ako sta
si dva podala roko, sta občutila močan elektri-
čni sunek. Istotako so bili električni tudi polju-
bi, če je mož poljubil ženo, je pri tem oba spre-
letel električni tok, tako neprijetno, da do dru-
gega poljuba gotovo ni več prišlo. Brzjavne
žice so tako močno brnele, da se je slišalo več
kilometrov daleč. Trpele pa so tudi živali, po-
sebnost psi. Če sta dva psa prišla skupaj ter se
povohala, sta naglo pričela teči drug od dru-
gega ter lajala. Tudi vrane so bojzljivo kra-
kale. Elektriziranje mesta je trajalo več ur in
ves čas so prebivalci Tanane lahko opazovali
prekrasne pojave severnega sija.

Eksplozija v Bitolju. V Bitolju (Jugoslavi-
ja) je eksplodiralo na nepojasnjen način 400
vagonov streliva od solunske armade. Mesto
je v plamenu, prebivalstvo beži v strahu pred
daljnimi eksplozijami iz mesta, da je 30.000
ljudi brez strehe. Sodi se, da je 1800 človeških
žrtev. Vlada je na lice mesta takoj poslala po-
moč. —

**Zveza med Jadranskim morjem in Dona-
vo.** Misli se graditi kanal, ki bo vezal Jadransko
morje s Kolpo, Savo in Donavo. Kanal bo
150 km dolg.

Povodenj v Jugoslaviji. Mesto Cetinje je
vsled dežja narasle reke Crnojevice pod vodo.
Tudi Ohridsko jezero in reka Drim sta radi te-
ga stopili čez bregove in poplavlili okolico.
Škoda je izdatna.

GOSPODARSKI VESTNIK

Dohodninski davek.

Nadaljevanje.

B) Račun dohodkov in stroškov
obsega te-le točke:

a) **Dohodki:** 1. Za žito in sadje se je
izkupilo... 2. Za živino... 3. Za svinje, ovce,
kuretino... 4. Za mleko, maslo, sir, jajca...
5. Vrednost hrane lastne družine... 6. Za les
in drva... 7. Vrednost drv, ki jih je porabila
lastna družina... 8. Zaslužilo se za vožnjo
i. dr....

b) **Stroški:** 1. Plača poslov... 2. Pre-
hrana poslov... 3. Nakup semen... 4. Nakup
zivalij za dom... 5. Računi obrtnikov... ži-
vinozdravnika, ne zdravnika, ki ga je potre-
bovala lastna družina, da pa, če si ga poklical
za posle... 6. Reparaturne, nakup orodja...
7. Svečava za gospodarstvo (ne za lastno dru-
žino)... 8. Zavarovalnina... 9. Zemljiški da-
vek... 10. Živinska sol, plačilo za bika, nakup
krme... 11. Slučajnosti...

5. **Lestvica dohodninskega**
davka:

Stopinja	Dohodki od	Davek do
1.	30.000	40.000
2.	40.000	50.000
3.	50.000	60.000
4.	60.000	70.000
5.	70.000	80.000
6.	80.000	90.000
7.	90.000	100.000
8.	100.000	110.000
9.	110.000	120.000
10.	120.000	130.000
11.	130.000	140.000
12.	140.000	150.000
13.	150.000	160.000
14.	160.000	170.000
15.	170.000	180.000
16.	180.000	190.000
17.	190.000	200.000
18.	200.000	210.000
19.	210.000	220.000
20.	220.000	230.000
21.	230.000	240.000
22.	240.000	250.000
23.	250.000	260.000
24.	260.000	270.000
25.	270.000	280.000
26.	280.000	290.000
27.	290.000	300.000
28.	300.000	310.000
29.	310.000	320.000
30.	320.000	330.000
31.	330.000	340.000
32.	340.000	350.000
33.	350.000	360.000
34.	360.000	370.000
35.	370.000	380.000
36.	380.000	390.000
37.	390.000	400.000
38.	400.000	420.000
39.	420.000	440.000
40.	440.000	460.000
41.	460.000	480.000
42.	480.000	500.000

Stanje papirnatega denarja v naši državi.
Po izkazu Avstro-ogrske banke je bilo dne 15.
t. m. v prometu 322 milijard kron bankovcev.
Število bankovcev se je zvišalo za 14 milijard.

Kredit v znesku 50 milijonov dolarjev so
ponudile ameriške banke Jugoslaviji.

Dunajski trg. Voli kg žive teže 1100—1450
kron, biki 850—1200 K, krave 800—1400 K,
pitane svinje 1900—2470 K, ostale 1600—2250
kron, teleta 1500—1700 K, koze 400—1000 K,
ovce 700—1500 K. Lahki vprežni konji 150.000
do 280.000 K, težki 500.000—900.000 K. 1 q
sladkega sena 16.500—22.000 K, detelje 17.000
do 20.000, slame 12.000—12.600 K. — Mesne

cene: 1 kg govedine 1100—2400 K, teletine
1400—2600 K, svinjene 2200—2800 K, slanina
2500—2800 K, 1 kokoš 2000—2400 K, domači
zajec 3200 K, 1 kg krompirja 170—200 K, jajce
130—135 K. Skoro vse je v teku tedna izdatno
podražilo.

Ljubljanski trg. Mesne cene: 1 kg govedi-
ne 44—60 K, teletine 52 K, svinjina sveža 76 K,
slanina 92—96 K, 1 kokoš 90—140 K, jajce 3,50
do 4 K, 1 kg surovega masla 150 K.

Borza, Curih, 22. aprila. Avstrijska krona
0,687. Dunaj 24. aprila: Dinar 120, češka kro-
na 150,50, lira 415, francoski frank 716, marka
30, dolar 7700.

SMEŠNICE

Potrdila ni treba. Župan: „Ali ste bili
navzočni, ko me je opsoval kmet Repčič?“ —
Vestni čuvaj: „Da! Čisto natančno sem slišal,
ko je dejal, da ste vi velik osel, kar more tudi
pismeno potrditi.“ — Župan: „No, ali ste zahte-
vali pismeno potrdilo?“ — Čuvaj: „Bog ne
daj! Verjeli smo mu že tako!“

Profesorska. „Kje pa ste pustili gospo, go-
spod profesor?“ — „Doma. Ker je prismočila
opoldne jed, sem ji naložil sedaj za kazen, da
jo mora do večera pripraviti desetkrat pra-
vilno.“

Rahločutnost. „Oh, vi neusmiljeni člo-
vek!“ je rekla neka gospa mesarju. „Kaj tako
brez srca ste, da bi zaklali tudi nedolžno jag-
nje?“ — Mesar: „Ali bi hoteli snesti živo?“

Za ženske. Oče je vprašal sina, zakaj so
žene prej zrele kakor moški. „Ker raste ljulika
hitreje,“ je bil sinov moški odgovor.

Se ena za ženske. Moški so sami vrage,
pravi marsikatera ženska. Toda kaj bi dala
marsikatera, da bi jo vzel — vrag.

Listnica uredništva.

Žvabek. Ni za objaviti. Bolj se meša...
Pošljite kaj drugega. — **Ježova Mojca** pride
skrajšana prihodnjič.

Dr. Petek

zdravnik v Velikovecu ordinira vsak dan točno.

Želim kupiti

posestvo ali majhen
mlin na Koroškem ali
v Jugoslaviji.

Plačam takoj v dobri inozemski
valuti.

Ponudbe je poslati na naslov **Josip
Hribernik, Pöggstall, Nied.-Öst.**

LIDOVA KNIHTISKARNA

SE PRIPOROČA ZA HITRO, OKUSNO
IN CENO IZDELAVO VSAKOVRSNIH
DRUSTVENIH, TRGOVINSKIH IN DRU-
GIH TISKOVIN, VABIL, OKLICEV I. T. D.

WIEN V., MARGARETENPLATZ 7